

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟΝ ΕΞΗΤΕΥΜΕΝΟ

Τὰ βύσσια καὶ τὰ χερά-
σια τέφαγαν τὰ ποντιά..

καταπαλλάγματα τῆς τετραετοῦ σχολικῆς παιδεύσεώς του.

Ἡ Μυροινί, πρὸν κατέβη, ἔφεξε στὸν καθέρην τὰ πεταχτὰ ματιὰ καὶ βγήκε στὸ πεζοῦλη γὰρ νὰ κυττάξῃ ἀν δὲ Νικηφόρος ἤταν μονά-
χος καὶ εἴκαιρος.

Ἡ κοκκάνα Μυροινί κατέ-
βηκε τὰ γράψη ἐνα γεύμα...
μπρὸς του τὸ χαρτί, ἀφίνοντας πάνω του τὶς μεγάλες λαδωμένες δα-
γυλάρες του.

Τὸ γράμμα ἦταν ἓνα πόνος μητρικὸς γιὰ τοῦ παιδιοῦ τὴν ἀπο-
σια... Γιατὶ νὶ φύγη μαραύη, πένα ἀπὸ τῆς μανούλας του τὰ χάδια,
τὴν ἔρημη, τὴν στεφούμηνη ἔσνετειά, ποὺ τὸ νερὸν εἶναι πικρὸν σάν τὸ
δάκρυν καὶ δὲν τὸ θέλεις κατέτηνει...;

— Ετοί θὰ σοῦθην ἔνα ποιτὶ πίσω καὶ δὲν θὰ τὸν γνωρίζεις, τὴν
διέκοψε δι Νικηφόρος.

— Δὲν ἔκαμες, Νικηφόρε μου, παιδιά γιὰ νὰ νοιώσῃς καὶ δοῦ τὸν
πόνο τοῦ γονιοῦ... μεξῆκαν τὸ κοκκάνα Μυροινί.

Καὶ τὸ γράμμα ἐξεκαλούνθη:

•Γιατὶ νὰ φύγεις, γυνέ μου; Γιατὶ; Ψωμὶ καὶ κρεμμύδι νὰ
τραγουεῖς στὸ στέιτη σὸν μάνδη μὲ τὴν μανούλα σου καὶ τὴν Κερασά,
τὴ μικρὴ τὴν ἀδελφή σου, ποὺ κάθε βράδην πειναῖται δεῖ τὸν ψυνο-
τῆς καὶ σ' ἀποκρύπτεις, φωνέζοντας τὸ δυομά σου δυνατά, ψωμὶ¹
καὶ κρεμμύδι νάττωγες, γυνέα μου, δέταν καλύτερα...»

— Κάλλιο ἄγας πάρα σκαρπιάς, διέκοψε πάλι τὸ Νικηφόρος, χώ-
νοντας τὴν ἄκρη τοῦ κοντυλοφόρου ἀπὸ τὴν μέτη του στὸ αὐτὸν του κι'
ἀπὸ κεῖ στὰ μαλλιά του γιὰ νὰ τὴν κα-
θαρίσῃ...

•Επειτα συνέκασταν πάλι τὸ γράμμα:
•Κι' ἐν πεθάνη ἡ μάνα σου, γυν-
μου, ποὺς δὲ τῆς μίλεση τὰ μάτια καὶ
εἰς ποιὸν Θ' ἀρήση τὴν εὐχὴν της καὶ
ποὺς δὲ τῆς σταροφόρα τὰ χέρια; Σέ-
νοι δὲ μπαλνευνοῦσαν δέμαδιανο μας, πε-
τάζεντο δὲστο μέσα σ' θά-
λωντονν... Γιατὶ νὰ
φύγεις, παιδάνι μου;..»

•Φλουρὶ μὲ σούρα
θὲ να σου φέρω καὶ θὰ
σὲ στολίσω σῶν βασιλιο-
σσα... τὴν διέκοψε πάλι
ὁ Νικηφόρος. Θὰ ίδη-
σι τὸ τελετῆδες τότε, κοκ-
κάνα Μυροινί, ποὺς
τὸ καμάρι καὶ τὴν χάρι
σου!...

Τσουραγεῖς ἀκόμα γιὰ τὴ γέδα ποὺ τόσο πο-
λὺ τὴν ἀγαποῦσε...

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟΝ ΕΞΗΤΕΥΜΕΝΟ

— Τὴ Λόντρα καὶ τὴ Βενετία μ' ὅλα τὰ καλούδια τῆς νὰ μοῦ φέ-
οη, δὲν τὰ θέλω... Δὲ βιαστὸ πια τὸ μαύρο χωρισμό... Γιατὶ νὰ φύ-
γη; θρηνούγησε ἡ κοκκάνα Μυροινί καὶ τελείωσε τὰ λόγια τῆς μ'
έναν τετράστιχο:

•Εμίσεψες κι' η γειτονία
γίγηνε δέρμονήσι

•"Ελα, παιδί μου, γερήσεα
πάλι νὰ νοστιμήσῃ..

«Τώρα πούγιναν τὰ ροδάνια, τόρα ποὺ τὰ δαμάσκηρα μέλλουσα,
ἐστὸν λέπτες, γιατὶ μου κι' ἀφέντη μου... Ἐλεύθις δὲν κ' ἔγαθη δ στῦ-
δος τοῦ σπιτιοῦ. Αγύσιαν τὸ σπρολούνα στὴν αὐλή, ποὺ τὰ πότι-
ζες μὲ τὰ ίδια τον τὰ χέρια, μ' ἀνοικαν τ' δσπρα τον; τὰ φύλλα, σὰν
μυγάδια μάτια ποὺ μετάτηναι καὶ δὲν δὲ βλέπουν, παιδάνι μου... Ἡ γατί-
τσα πηγανει πάντες καὶ μάθεται, σὰν νὰ σ' ἀναζητάει, στὴν ίδια καύχη
δπονται πόνη είλες μαθημένη καὶ τὴν τάγκες... Ἡ άγουρδες, γιλύ
καναν καὶ γίγνηναν σταρφ-
μένη καὶ σὲ δποβήσουν νὰ τὰ
τρυγήσης. Τὰ βύσσια καὶ
τὰ κερδίσια τάφαγαν τὰ πον-
τιά καὶ τὸ περικουλάδι ἀ-
νέβηκε δὲς τὰ κεραμίδια ρί-
χνοντας ίσιον στὸ σπίτι καὶ
δροσιά καὶ σὲ λέπτες, κιρό
δύσια μου!... Ἐλα νὰ ίδης
τὸ σπίτι τὶ δραύσι πούγι-
νες... Βάψαμε τὰ παράδυ-
γα μι' δαπάσιμε τοὺς το-
χούς...»

•••Δέν τη Θυμᾶσαι πειά
τὴ μανυρούλια σου, τὸ σπίτι
σου δὲν τὸ λυπάσαι; Γι' αὐ-
τὸ παιδεύουσαν τόσο μαρό νὰ
σ' ἀναστήση, γιὰ νὰ σὲ χα-
ρεύουσαν τὰ ίδια;

•Ο κύριος Νικηφόρος, δ ἀντικανυδες
·διαφοροπολήσες...

μοῦ περιεσύουσαν οι καθύμοι
καὶ στέλνω σου καὶ σένα...

Καὶ συνέχισαν ωτερα πάλι:

•"Ἄχ, γιατὶ νὰ φύγηση στὰ ξένα γιὰ τὸ μαθεο τὸν
πατέρα!... Τὶ μού ζήτησες τῆς φωτιᾶς καὶ δὲν σου τόμανα δμέ-
σως; Ἡ άγουρδες της μάννας σούλεψε ή τοῦ σπιτιοῦ ή γίλικα;»
Τὰ μάτια μου, παιδάνι μου,
είργανα καὶ σου τελίνα
δὲν θήσε μοῦ γνέψης...»

•Ετοί τὸ γράμμα ταύδεσσε τοῦ μάχου...

Τούργαμε αἷμα γιὰ τὴ γέδα, ποὺ τόσο πολὺ τὴν ἀγωνίδες, ποὺ
κάθε μέρα σὰν είνη! Θεού τὸ γλεκό της γάλα τὸν διενισμένο.
Ἡ γειτονίασα κι' η γεντονούδης τὴν φωτάν πότε θαρρή δι γυναῖς τῆς
κι' αὐτὸν δὲν έχει τὰ νότια τὸν πατέραν. Ετοί τῆς ξέχεται νὰ πολιήσῃ
τὸ σπίτι της γιὰ ἐνα πάν τὸ βού. Σεροὶ δὲ μείναν καρένει ποστὸ
τὴν καρδιά της. Δέν την πονάει
τὴ μανούλα του: Γιατὶ δὲν δ
πορεύεται ναρθή; Μήν ήταν τὸ
νερὸν τῆς λησμονίας, μήν τὸν
μάγευσαν τὰ ίδια;

•Κι' η κοκκάνα Μυροινί σι-
γανταραγύδησε πονετάκι τὸ
παρακάτω τετράστιχο:

•Σὲ λαχαράδ, παιδάνι μου,
μὰ τὶ μπροστὴ νὰ κάμη,
πούντα τὰ μίλια Θάλασσα
καὶ δὲν μπροστὴ νὰ δράμω

•Εθούροκουσαν πειά τὰ μάτια
τῆς καὶ αντίγραψε ἡ φωνή της. Ὁ
Νικηφόρος τ' ἀφέση πειά κι'
αὐτὸς τ' ἀστέια:

•Είχε κι' αὐτὸς μαγνούδια ποὺ
τὸν ανάθεψε μὲ τὸ μόσχο καὶ
πέθανε χωρὶς νὰ τὸν ίδῃ καὶ νὰ
τὸν γλυκοφιλήσῃ... Πάσι παρα-

•Ἐνας παλιὸς μακαράστης τοῦ
κύριος Νικηφόρος, που' ἔχεται...

μένη, μὲ τὸν πόνο στὴ μαψή της καρδιά!...

Καὶ θέλοντας ὁ κών-Νικηφόρος νῦν βγάλλῃ τὸ ἄχτι του, πρόσθεσε στὰ τραγονδάκια τῆς Μυρσινῶς κ' ἔνα δικό του, ποὺ ἀνάδυσε ἀπὸ τὴν θύμην του μήνα:

**"Οντας σε καλοθυμηθό
τὸ αἷμα μου πενύνει**   **κι' δ' νοῦς μου διασκορπίζεται
σᾶν τ' ἔχνα σε τ' ἀλτάνι.**

Μὲ τὸ τραγονδάκι αὐτὸν ἔθειμαν, θαρρεῖς, ὁ κών-Νικηφόρος, συνῆλθε καὶ σᾶν νὰ ντροπάτηκε γιατὶ ἀφησε νῦν φανῆ ἡ ἀδιναμία τῆς καρδιᾶς του, εἰτε γηγόρα-γογύρος:

— "Ελλα... Ελα, κοκκινά... Μυρσινώ... Φτίενον οἱ καιμοὶ κι' οἱ θηριοί... Τ' ἄλλα τοῦ τὸ γράφομε σ' ἄλλο γράμμα, ἀργότερα... Λέν καινέ νὰ τὸ παραπειχοῦνται τὸ παϊδι, γιατὶ στὰ ζένα ποὺ βρίσκεται μπροσὶ καὶ νὰ πάθηται...

Καὶ δίχως νὰ πεφεμένη ἀπάντησι ἔγραψε κι' ὑπόγραψε μόνος του:

**"Σὲ φιλιδ γλυκά στὰ μάτια, κι' μητέρα σου, Μυρσινώ Μαγε-
νατάσσην".**

Ἐκλεισε μέσα κι' ἔνα λοινοὶ βασιλικοὶ καὶ λίγα δημια λουλούδια, δια-
βιωσαντὶ στὸν ἔκκλατο, καὶ πάτησε τὰ μπολίνια μὲ τὰ δάχτυλα, βά-
ζοντας γκάλια, κοκκινά καὶ πράσινα γιὰ στόλισμα στὶς ἄκρες.

— Καὶ στου γάμων τὰ καλέστημα!... εἴτε στὴν κοκκινά Μυρσινώ
σᾶν τέλεσῃ.

Η κοκκινά πήρε τὸ γράμμα, τὸ φίληση, τὸ κόρηψε στὸν κόρφο της
καὶ ἀνέβησε στὶς της.

Σὲ λίγο ἔνας παλῆς μακαντάσης τοῦ Νικηφόρου μπήκε στὸ μα-
γαζὶ του. "Ηταν τούτειμένος ἀπὸ καιρὸ καὶ οὐχτανε ἀπὸ τὸ μέρη
που βρίσκονται κι' ὁ γινός τῆς Μυρσινῶς. Πλη-
σίασε τὸ Νικηφόρο, τὸν χαστέπτησε, τὸν φίλησε
σταυροῦτα καὶ τὸν μάτησε:

— Ποῦ ἔρχεται ἡ κοκκινά; Στὸ γιγάντια
της;

— Χι! Τι νῦν κάνη ἡ πακομοίδια! "Ένα μαν-
γαζῷδι ἔχει κι' αὐτή!... ἀποσείθηκε ὁ Νικη-
φόρος.

Τότε ἐξείνος ἔσκυψε πιὸ κοντὰ στὸ μπαζάλι
καὶ τὸ φιλήσιστο:

— Κρίμα την καμένη!... Πάει... δὲν ἔχει
πειὰ ἡ κοκκινά Μυρσινώ παιδί, μέθανε στὴν Α-
θήνα!...

— Πέθανε!... τραύμισε ὁ κώνος Νικηφόρος καὶ
τὰ μάτια του γονιδίσαν σᾶν σαλιγκάρια...

Τὴν ίδια στιγμὴν ξανατάνηκε στὸ δόρυο ἡ
κοκκινά Μυρσινώ. Πήγωνε νῦν μὲν τὸ γράμμα
στὸ ταχιδόμειο... στέλνοντας το σ' ἔνα νεργό!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΑ ΚΙ' Ο ΒΑΣΙΛΗΔΑΣ

Μιὰ λυγερὴ στὸν ἀργαλειὸν ὑφάνει τὰ προκιάτης.
Βάνει ἀσπιμένιον ἀργαλειό, ὑγάδια μεταζένια,
βάνει σαύτες μάλια καὶ φιλιούνται κτένια
κι' ἀνδριλιά-ἀγάλια θάνατον καὶ φιλοτραγανδόντες.

"Ἄπο τὸ βρύνο τ' ἀργαλειοὶ κι' ἀπὸ τὸν ἥρο τῆς κόρης
ὅ φιλος ἐσταμάτησε, δὲν πάει νῦν βασιλέψην,
καὶ καταρέπει ἡ ἀργατεά κι' οἱ ζενοδουλευτάδες
κι' ἔρχονται καὶ φωνάζουν καὶ λέν τοῦ βασιλίου τους
ηνὶ γιατρόφημ το καζό ποὺ γίνεται στὴ κόρη
κι' ὁ ἥριος ἐσταμάτησε, ἡ νῦν τόνε σκοτώσουν.

"Ο βασιλεὺς στέλνει φοτά μιὰ μάριστα γρηφούλια:

— Μάριστα, ποὺ εἰν τὸ καζό ποὺ γίνεται στὴ κόρη
κι' ὁ ἥριος ἐσταμάτησε, δὲν πάει νῦν βασιλέψην;

— Κάνει καζό δὲν ἔγειν στὴ κόρη, βασιλέψη μον.
Μιὰ λυγερὴ στὸν ἀργαλειό πάντας τὰ προκιάτης,
κάθε ποὺ δίχνει σατιά λέσι κι' ἔνα τραγούδι,

κι' ἀπὸ τὸ βρύνο τὸ ἀργαλειοὶ κι' ἀπὸ τὸν ἥρο τῆς κόρης
ὅ ἥριος ἐσταμάτησε, δὲν πάει νῦν βασιλέψην.

Πάσσει καὶ πέφτει ὁ βασιλῆς στῆς λυγερῆς τὰ πόδια:

— Πάγε, κόρη, τὸν ἀργαλειό, πάγε καὶ τὸ τραγούδι,
γιατὶ ἀπὸ τὸ βρύνο τὸ ἀργαλειοὶ κι' ἀπὸ τὸ γλυκόν ἥρο ποὺ
ὅ ἥριος ἐσταμάτησε, δὲν πάει νῦν βασιλέψην.

καὶ καταγίζεται κι' ὁ ἀργατεύ κι' οἱ ζενοδουλευτάδες
κι' θόρων μέστ στὸ παλατίου καὶ σκουζούν καὶ φωνάζουν
ηνὶ γιατρόφημ τὸ καζό, ἡ νῦν μὲν βασιλάτησιν.

— Κι' ἄν πάφω ἔγω τὸν ἀργαλειό,
(κι' ἄν πάφω τὸ τραγούδι,

ποὺς θὰ μοῦ ὑγάνη τὰ προκιά καὶ
(τὰ μεταζότα μου;

— Έγώ θὰ βάλω γηγόρα-γογύρος
τρες νῦν τὰ θράνουν,
ἔγω θὰ στείλω πρεσβύτερη γηνιάκα νῦ
(σὲ πάρο,

τοῦ παλατιοῦ βασιλίσσα, κρησὶ μου
(νῦ σε κάριο.
— Κ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΦΗΡΗΜΕΝΩΝ

'Ο Μπραγκάς ἀς ὑπασπιστής "Αννας τῆς Αὔστριακῆς. Πᾶς τὴν πρε... γιατὶ... σκαμνί καὶ γενάτισε πάνω της γιὰ νὰ προ-
σευχῇ!... 'Ο Μπραγκάς παντρεύεται... κειμώμενος καὶ
ἐνειρευέμενος! Κ' ἡ νύφη περιμένει... 'Ο ἀφηρημένος καὶ
μύωφ Ροκάν. Πᾶς ἄπλος τις κάλτεσε του πάνω στὰ... κε-
φαλίσ δύσ κυριῶν! κλ.'

"Ἔνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ἀφηρημένους, ποὺ ἀνατρέψει ἡ Ιστο-
ρία, ήταν ὁ Ιστότης ντε Μπραγκάς. Ο ντε Μπραγκάς ἀπὸς ἴστρος
εἶπε ἀρκετὸν καῦο ὑπασπιστής τῆς βασιλίσσης τῆς Γαλλίας "Αννας
τῆς Αὔστριακῆς. Μά μέρα, ποὺ την ἐλέγει συνοδεύει στὴν ἐκκλησία,
ὁ ἀφηρημένος ἵταστης λησμόντος ὅτι κοντά του βρισκόταν ἡ βασιλίσ-
σα, βλέποντας τὴν δὲ γονατισμένη τὴν ἑπτηρε γιὰ... ἔνα ἀπὸ τὰ εἰδι-
κά ἔκεινα καθηδρή, ποὺ ἔτασχον στὶς ἐξαλήσεις τῶν δυτικῶν γιὰ
νῦ γονατίζουν καὶ νὰ προσεύχονται οἱ πιστοὶ!... Χωρὶς νῦ χάστ λο-
κοῦν καῦο, τὴν ἐλπίστησε ἀπὸ πάνω... γονατίζει πάνω στὰ πόδια τῆς
καὶ στηρίζει τὼς πάντας της πάνω σῶματος της! Φαντάζεσθε
τὶ ἐπηρούσθησε... 'Η βασιλίσσα κατατομαγιάνεν ἀρχίσει νῦ ζερ-
νίη, καὶ τὸ πλήρωμα τῆς βασιλίσσας, βλέποντας τὸν Ιστότη νὰ προ-
σεύγεται πάνω στὸν πλάτη τῆς βασιλίσσης, δέκασε στὰ γέλια.

Τὸ κατατλητικὸ αὐτὸ γενούντος δὲν δυνάστησε τὴν ιστορίαν στὶς Αλιητορίας τῆς Ζαράν!

***

Γιὰ τὸν ίδιον αὐτὸν Μπραγκάς δηγούντα
αύριος τὸ ζῆντον ἀνέδοτο:

Κατόπιν ἐρωτεύθηκε παράδορα μιὰ γαριτω-
μένη σόρη, τὴν ὅποια καὶ ἀρραβωνιστηρία. Τὴν
μέρα που ἐπρόκειτο να τελεσθοῦν οἱ γάμοι του, οἱ Μπραγκάς, ἀφοῦ ἔκαψε τὸ μάτιόν του, πῆ-
γε... κι' ἔλεσε στὸ κρεβάτι του. "Οταν κατόπιν
πήρε τὸ σπέρματος του στὸ δοματίο του τὸν βρο-
κες νῦ ζητάπαιται!...

— Κύριε! τοῦ φωνάζει τότε σκυριτῶντας
τὸν δινάρη γιὰ νῦ ζετνηση. Ξεχάστε δὲτο σῆ-
μαρη πορκετίνα νῦ παντούστητε!... Η νύφη
σας περιμένει...

— Ω, διαβόλε!... Ηγάμωμα... Τὸ έλχα ξε-
χάσωμε... πορκομούστε οἱ Μπραγκάς τοισθωτας τὰ
μάτια του.

Κι' ἔτοι σηκωθήσεις ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ξαν-
αντύσεις μιαστικά, κι' ἔτρεξε στὴν ἐξαλήσια, δέ-
ποτε βρούσεις δύος μίους τοὺς καλεσμένους, τη νύφη καὶ
τοὺς ποιητάρους νῦ τὸν περιμένουν!...

***

"Ἄλλος μέγας ἀφηρημένος, τὸν διποῖον ἀνα-
πέσει στ' «Αποκινουμένατα τοῦ ὁ Ταλμάν τε Ρεθί, ήταν καὶ ὁ
Ραζάν, ὁ ὅποιος ἐπὶ πλέον πάστας ἀπὸ μωσαῖα.

"Ἐνα βροχέρο ἀπόγευμα τοῦ Δεκεμβρίου, δΡαζάν ἐπέστρεψε βρεγ-
μένος ἔλειπνο στὶς πότι του, ντε Μπελγράνο, δπορέ θεμε, καὶ ἀ-
ρρημένος δύος ήταν, διντὶ νὰ μῆτ στὸ δωμάτιο του, μπήκε στὸ δω-
μάτιο τῆς κυρίας ντε Μπελγράν. Μέσον στὸ δωμάτιο βρίσκονταν
ἔνειν τὴ στιγμὴ η κυρία της Μπελγράν τοῦ η γηλ της κυρία ντε
Λόζ, δη ὅποιες δημιουργές κοντά στὸ τέλαιρα γιὰ νὰ ζεσταθοῦν.

"Οταν είδαν νὰ μπάνι δΡαζάν δὲν τοῦ είταν τίστε, γιὰ νῦ
δινον μέχρι ποὺ σημείωσε βάθτανε νῆ αφρομάδα το.

Ηράσματι δΡαζάν, ψωζὶς κι' ἔπιλημη διόλον τὴν πιασούσια
τοὺς, καὶ νομίζοντας πάντοτε δητί βρίσκεται στὸ δωμάτιο του, ζεύπα,
μὲ δηλ τοῦ την ἀνεσι, τὰ πατούσια του καὶ παλνταντας τὴν ἐπηρέσια
τῆς είτε:

Πάρε, σὲ παμακιάδ, τὰ πιασούσια ποὺ καὶ πάγκανε νῦ τὰ
πατούσια!... Τὶς πάλτες ποὺ μά τις βάλω να στεγνώσουν εδῶ...

Κατόπιν ἔβγαλε τὶς κάλτεσε τοι καὶ πάλητες τας στὸ τέλαιρη
ἐπονέστησε μὲ πιοσοζή γιὰ νῦ στεγνώσουν ἐπάνω... στὰ κεφάλια
τῆς κυρίας ντε Μπελγράν καὶ τῆς κυρίας ντε Λόζ, τὶς όποιες ἔξ-
έλασε γιὰ... καθιστάματα...

Τότε πειά η κυρίες ξεκαταν στὰ γέλια κι' ἔστο δΡαζάν ἀντελήρητη
τὴν γράφημα του...

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

"Π διναστης τοῦ ἀνδρὸς βρίσκεται στὸ πνεύμα του καὶ τὸ πνεύμα
της γενιακῆς βρίσκεται στὴν διναστητική της.

— Ο μεγαλοφυῆς πρεπει να ἔ-
λεγχη γινατά μὲ κοντο μιαλο. Διὸ
μεγάλα πνεύματα σ' ἔνα σπίτι είνε
πάρα πολλά.

